

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **D. T. H.**, narozená „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupená Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno,

proti

žalovanému: **Velvyslanectví České republiky v Hanoji**,
sídlem 13 Chu Van An, Hanoi, Vietnamská socialistická republika,
zastoupený obecným zmocněncem JUDr. M. K., Ph.D.,
adresa pro doručování: „X“,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2017, č. j. 2909/2017-HANOI-3,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

stanovené lhůtě domáhala zrušení usnesení žalovaného ze dne 25. 8. 2017, č. j. 2909/2017-HANOI-3, jímž bylo rozhodnuto, že žádost o udělení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání je nepřijatelná, neboť žalobkyně si dle § 169h odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) předem nesjedнала termín k jejímu podání, ačkoli tato povinnost je zastupitelským úřadem stanovena, a nepodala dle § 169h odst. 3 téhož zákona žádost osobně. Žalobkyně pro případ, že by soud shledal, že žalobou napadené usnesení nepodléhá soudnímu přezkumu, navrhla, aby soud vyslovil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že dne 25. 8. 2017 vrátil žalobkyni jako nepřipustnou žádost o vydání zaměstnanecké karty, podanou žalobkyní u žalovaného dne 25. 8. 2017, tedy vrátil jí tiskopis žádosti a veškeré předložené doklady, byl nezákonný. Žalobkyně se současně v žalobě domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně uvedla, že se dne 25. 8. 2017 dostavila se svým právním zástupcem a zástupkyní zmocněnou pro přítomnost při osobním podání její žádosti o vydání zaměstnanecké karty k žalovanému a byla na základě sjednaného termínu pro podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem studia vpuštěna v úředních hodinách do vnitřních prostor žalovaného. Po vstupu do podací místnosti žalobkyně osobně předala na podací přepážce přítomné úřední osobě svou žádost o zaměstnaneckou kartu, která jí byla po jejím podání vrácena zpět spolu se stejnopisem usnesení o její nepřijatelnosti. Poukázala na to, že v žalobou napadeném usnesení je uvedeno, že žádost je nepřijatelná, neboť „*cizinec si předem nesjednal termín k podání žádosti, ačkoli tato povinnost je zastupitelským úřadem stanovena § 169h odst. 1 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb.*“ Toto tvrzení žalovaného je však nepřezkoumatelné a v celém textu usnesení není nijak blíže odůvodněno. Poznamenala, že termín k podání žádosti měla sjednat, byť k podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem studia, protože bez sjednání termínu by nebyla v úředních hodinách vpuštěna do vnitřních prostor žalovaného. Nehledě na to, že měla termín k podání žádosti sjednat, žalobkyně zdůraznila, že žalovaný obecně není oprávněn na základě nyní platné právní úpravy žádost posoudit jako nepřijatelnou podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu nesjednání termínu pro osobní podání žádosti. Poukázala na znění § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je žádost o pobyt nepřijatelná, jestliže si cizinec předem nesjednal termín podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem stanoveným tímto zákonem. Byla toho názoru, že žádost je nepřijatelná podle tohoto ustanovení pouze v případě, kdy cizinec nedodrží způsob sjednání termínu pro podání žádosti, který stanoví zákon o pobytu cizinců. Zákon o pobytu cizinců v tehdy účinném znění však žádný způsob sjednání termínu pro podání žádosti nestanovil, a proto je § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců obsoletní. Zdůraznila, že § 169f téhož zákona sice stanoví pro žadatele povinnost předem si sjednat termín osobního podání žádosti, avšak není možno jej používat odděleně od § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle něhož je žadatel je povinen si předem sjednat termín osobního podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce. Konstatovala, že v návaznosti na § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců však zastupitelský úřad nemůže na své úřední desce zveřejnit jakýkoli způsob sjednání termínu podle vlastního uvážení, ale pouze takový způsob, který je výslovně stanoven zákonem o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu cizinců. Žalovaný na své úřední desce dne 23. 8. 2017 zveřejnil informaci: „*Velvyslanectví České republiky v Hanoji oznamuje, že žadatel je v souladu § 169f zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (v platném znění), povinen si předem sjednat termín osobního podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu prostřednictvím systému Visapoint. Internetová registrace termínu podání žádosti prostřednictvím systému Visapoint na <https://visapoint.eu> je bezplatná. Registraci je možno provést na 30 dnů dopředu. K provedení registrace musí žadatel mít funkční e-mailovou adresu, na kterou jsou zasílány kódy pro potvrzení registrace a její případné zrušení...*“ Žalobkyně k tomu namítala, že registrace prostřednictvím systému Visapoint není jakožto způsob sjednání termínu osobního podání žádosti v zákoně o pobytu cizinců stanovena. Upozornila na to, že žalovaný v textu nesprávně informuje, že povinnost registrace prostřednictvím systému Visapoint vyplývá z § 169f zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně uvedla, že se opakovaně marně pokoušela prostřednictvím svého právního zástupce v systému Visapoint registrovat poté, co uvedená informace byla dne 23. 8. 2017 zveřejněna na úřední desce, avšak systém jejímu právnímu zástupci vždy odpověděl, že žádné termíny nejsou volné a má se o registraci pokusit později. Bylo tedy dle žalobkyně zřejmé, že žalovaný na své úřední desce zveřejnil způsob sjednání termínu pro podání žádosti prostřednictvím systému Visapoint, který však není stanoven zákonem, a který navíc registraci fakticky neumožňuje. Žalobkyně proto dosáhla vpuštění do prostor žalovaného na základě registrace k podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem studia, které si zajistila ještě před 15. 8. 2017. Namítala, že je nepravdivé tvrzení žalovaného, že žalobkyně nepodala žádost dle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců osobně. Uvedla, že byla vpuštěna do prostor žalovaného, její totožnost byla zkontrolována, na přepážce podala danou žádost a osobně komunikovala s úřední osobou. Nebylo jí proto zřejmé, jak může žalovaný tvrdit, že žádost nepodala osobně. Poukázala na to, že s ní správně měl být sepsán protokol. Skutečnost, že protokol s ní nebyl sepsán, nemůže jít k její tíži.

3. Žalobkyně dále konstatovala, že žalovaný při svém jednání a rozhodování, proti kterému směřuje tato žaloba, použil nové ustanovení § 169h zákona o pobytu cizinců, které je účinné od 15. 8. 2017. Podle žalobkyně nebylo jisté, zda usnesení podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců podléhá soudnímu přezkumu. Pokud žalovaný nesprávně posoudil otázku nepřijatelnosti žádosti, nemá to žádný vliv na fakt, že podáním žádosti bylo řízení zahájeno a Ministerstvo vnitra bylo povinno v zákonných lhůtách o žádosti rozhodnout bez ohledu na existenci usnesení žalovaného o nepřijatelnosti žádosti. Usnesení o nepřijatelnosti žádosti nemá konstitutivní povahu a nebrání tomu, aby se žalobkyně po uplynutí zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí úspěšně domáhala ochrany proti nečinnosti u nadřízeného správního orgánu, popřípadě žalobou na ochranu proti nečinnosti u správního soudu.

Vyjádření Ministerstva zahraničních věcí k žalobě

4. Ministerstvo zahraničních věcí k výzvě soudu, která byla adresována žalovanému, předložilo správní spis a písemné vyjádření k žalobě. Ministerstvo uvedlo, že žalovaný obdržel výzvu k vyjádření k žalobě. Poukázalo na to, že žalovaný je ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 150/2017 Sb., o zahraniční službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zahraniční službě“) útvarem Ministerstva zahraničních věcí. Z tohoto důvodu postrádá žalovaný pasivní žalobní legitimaci, tou je naopak nadáno ministerstvo jako takové. Na uvedeném nic nemění rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, podle kterého jsou zastupitelské úřady ve věcech Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

obdobných projednávanému případu pasivně žalobně legitimovány. Zdůraznil, že z předmětného rozsudku zjevné, že Nejvyšší správní soud si byl vědom způsobu, jakým zákonodárce v zákoně o zahraniční službě vymezil vztah ministerstva a zastupitelských úřadů, ale novou právní úpravu nezohlednil, jelikož tato úprava v rozhodné době nenabyla ještě účinnosti, ačkoli již byla platná. Z poznámky Nejvyššího správního soudu učiněné v daném ohledu v předmětném rozsudku bylo dle ministerstva patrné, že Nejvyšší správní soud nevyloučil odlišný přístup k pasivní žalobní legitimaci s ohledem na nově definovaný vztah ministerstva a zastupitelských úřadů, rozhodoval-li by po nabytí účinnosti zákona o zahraniční službě. S ohledem na uvedené zastávalo ministerstvo názor, že s účinností od 1. 7. 2017 je zastupitelský úřad útvar (organizační složkou) ministerstva v institucionálním i kompetenčním smyslu se všemi z toho plynoucími důsledky. Ministerstvu je proto plně přičitatelné jednání žalovaného. Důsledkem tohoto závěru je, že ministerstvo je třeba považovat za žalovaného a že Krajský soud v Ústí nad Labem není místně příslušným soudem.

5. Ministerstvo dále uvedlo, že považuje žalobu za částečně nepřipustnou a v celém rozsahu pak za nedůvodnou. K přípustnosti žaloby ministerstvo konstatovalo, že žalobkyně směřuje svoji žalobou proti uvedenému usnesení a požaduje jeho zrušení pro tvrzenou nezákonnost, a jelikož sama pochybuje, zda usnesení vydané na základě § 169h zákona o pobytu cizinců je přezkoumatelným právním aktem, činí návrh *in eventum*, jímž namítá nezákonný zásah žalovaného. Podle ministerstva je žaloba nepřipustná v části, která směřuje proti uvedenému usnesení. Konstatovalo, že pochybnost žalobkyně ohledně soudního přezkumu usnesení podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců je zcela namístě, neboť toto nesplňuje náležitosti rozhodnutí podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), není konstitutivní, a nepodléhá tak soudnímu přezkumu. Dalším důvodem bylo, že usnesení se neodůvodňuje, ale pouze se podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců sdělí včetně důvodů nepřijatelnosti. Záměrně koncipovaná absence odůvodnění usnesení o nepřijatelnosti způsobovala dle ministerstva jeho nepřezkoumatelnost soudem. Uvedený výklad potvrzuje důvodová zpráva k zákonu č. 222/2017 Sb., kterým byl novelizován zákon o pobytu cizinců, k § 169h odst. 3. Ministerstvo tak bylo přesvědčeno o tom, že usnesení podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců nesplňuje náležitosti rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., a žaloba je tak podle § 68 odst. 1 písm. e) téhož zákona v části, ve které směřuje proti dotčenému usnesení, nepřipustná. Z tohoto důvodu se ministerstvo vyjadřovalo k odůvodněnosti žaloby pouze ve vztahu k nezákonnému zásahu.
6. Dále uvedlo, že pokud má být žádost podle § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců podána osobně v době určení pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění a je-li zároveň podle § 169f téhož zákona stanovena povinnost sjednat si za účelem osobního podání žádosti termín, je ze systematiky těchto ustanovení zřejmé, že tato povinnost je splněna pouze tehdy, pokud se žadatel zaregistroval pro druh a účel pobytového oprávnění, který skutečně zamýšlí podat. Uvedené odpovídá rovněž účelu povinnosti sjednání termínu osobního podání žádosti, kterým je umožnit zastupitelskému úřadu, jehož činnost se obecně vůči jiným úřadům v České republice vyznačuje značně omezenými kapacitami, efektivní organizaci vízového procesu. Navíc, i pokud by však zákon o pobytu cizinců explicitně nestanovil, že povinnost osobního podání žádosti se váže ke konkrétnímu druhu a účelu pobytového oprávnění, podle obecných zásad právních by měly všechny právní úkony směřovat k cíli, který příslušná jednající osoba skutečně sleduje. Bylo tedy Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zapotřebí, aby vůle jednající osoby byla nejen svobodná, ale i vážná, což znamená, že úmysl účastníků právního vztahu musí skutečně směřovat k vyvolání právních účinků, které jsou s jejím projevem spojeny. Jestliže však v daném případě žadatelka jakožto účastník řízení činila úkony, resp. činila projev vůle směřující k podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, ale ve skutečnosti jí šlo o to, aby získala povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, pak se její vůle objektivně rozchází s jejím vnějším projevem. V této souvislosti uvedlo, že právní ochrany by měly požívat pouze úkony vážné a čestně motivované, nikoli úkony svou podstatou lstivé. Registrací k osobnímu podání žádosti o jiný druh pobytového oprávnění by navíc žadatelka získala neoprávněnou výhodu vůči ostatním žadatelům o dlouhodobý pobyt, kteří zákon dodrželi. Uvedlo, že žalovaný v souladu s § 169f zákona o pobytu cizinců určil a prostřednictvím svých internetových stránek zveřejnil způsob sjednávání termínů pro osobní podání žádosti prostřednictvím objednávacího systému Visapoint. Žalovaný proto byl v takovém případě oprávněn vyžadovat předchozí registraci žalobkyně pro dotčený druh a účel pobytu, který skutečně zamýšlela podat, prostřednictvím systému Visapoint. Jelikož žalobkyně registrační povinnost nesplnila, jednal žalovaný zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců, pokud odmítl žádost přijmout jako nepřijatelnou, a jeho postup proto není nezákonný. Konstatovalo, že povinnost osobní účasti je přímo spojená se splněním povinnosti sjednání termínu osobního podání žádosti. V případě, že termín nebyl platně sjednán, tj. nebyla splněna registrační povinnost, je pro účely podání žádosti pro určitý druh a účel pobytového oprávnění potřeba na žadatele hledět, jako by nebyl osobně přítomen, byť by se fyzicky nacházel v prostorách zastupitelského úřadu. Opačný výklad by zcela popřel účel, který je povinností sjednat si předem termín osobního podání žádosti sledován.

Replika žalobkyně

7. Žalobkyně v replice k vyjádření ministerstva uvedla, že dodržela podmínky § 169d odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců. Problém by však dle jejího názoru mohla působit podmínka podání žádosti, a to že žádost se podává „*v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění*“. Konstatovala, že zákon o pobytu cizinců tuto podmínku sice obsahuje, ale neobsahuje žádná pravidla, která by stanovila, kdo, jakým způsobem a v jakém rozsahu je oprávněn určit dobu pro podání jednotlivých druhů a účelů pobytových oprávnění. Jedná se přitom o podmínku, která se týká přístupu cizince ke správnímu orgánu a jeho možnosti učinit u orgánu veřejné moci podání žádosti. Podle jejího názoru není oprávněn dobu pro podání jednotlivých druhů a účelů pobytových oprávnění neformálně a svévolně stanovit zastupitelský úřad např. v rámci informace o svých úředních hodinách. Pokud tak zastupitelský úřad učiní, jedná se z jeho strany o nezákonný a protiústavní postup, který není pro žadatele závazný. Upozornila na to, že žalovaný „určuje“ dobu pro podání žádostí o jednotlivé druhy pobytových oprávnění právě takovým svévolným a neformálním způsobem, pouze jako informaci v rámci zveřejněných úředních hodin. Uvedla, že to má za následek, že u žalovaného není doba pro podání jednotlivých druhů a účelů pobytových oprávnění vůbec určena, a žadatelé tedy mohou svoje žádosti podat účinně osobně kdykoliv v jeho pracovní době. Byla tedy toho názoru, že splnila všechny zákonné podmínky osobního podání žádosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. Ve vztahu k tvrzení žalovaného o neaktuálnosti rozsudků rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vzhledem k § 169d odst. 2, § 169f a § 169h zákona o pobytu cizinců uvedla, že z žádného z těchto ustanovení nevyplývá oprávnění orgánu veřejné moci bránit občanům Vietnamu v osobním podání žádosti o pobyt a tím je omezovat v právu zaručeném v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Naopak, pokud zákon pro žadatele stanoví povinnost osobního podání žádosti, vyplývá z toho zároveň povinnost pro zastupitelské úřady zorganizovat svoji činnost tak, aby žadatelé měli možnost svoje žádosti osobně podat v přiměřeném čase, lidsky důstojným způsobem atd. Konstatovala, že ani novela zákona o pobytu cizinců nic nezměnila na platnosti názorů Nejvyššího správního soudu, které uvedl v rozsudcích č. j. 10 Azs 153/2016-52 a 7 Azs 227/2016-36. Žalobkyně proto považovala postup pro podání žádosti, který zvolila, za správný a zákonný, protože jinak by vzhledem k „filtraci“ žadatelů její šance na podání žádosti byla minimální. Žalobkyně závěrem poukázala na to, že žádá o zaměstnaneckou kartu, a na její žádost se tedy vztahuje Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/98/EU o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě (dále jen „směrnice č. 2011/98/EU“). Postup žalovaného v této věci byl v rozporu s touto směrnicí, která nepřipouští, aby státy regulovaly počet podaných žádostí o zaměstnaneckou kartu tím způsobem, že žadateli žádost podat vůbec neumožní.

Ústní jednání soudu

9. Při jednání soudu konaném dne 10. 4. 2019 právní zástupce žalobkyně setrval na tom, že žaloba byla podána důvodně a soud by jí měl v plném rozsahu vyhovět. Dále uvedl, že v ideálním případě by samozřejmě cizinec měl respektovat právní úpravu obsaženou v zákoně o pobytu cizinců. Podle jeho názoru vyvstala otázka, jak mají cizinci postupovat v případě, pokud při respektování zákona nemají vůbec možnost žádost o požadovaný druh pobytu podat. Zdůraznil, že existující registrační systémy omezují počet podaných žádostí a vysoké procento žadatelů své podání v souladu se zákonem o pobytu cizinců vůbec nemůže učinit. To je i případ žalobkyně. Zdůraznil, že do obdobné situace jako žalobkyně se dostávají i žadatelé žádající o pobyt za účelem sloučení rodiny. Oba tyto případy by se měly posuzovat stejnou optikou. Uvedl, že přímo on sám se pokoušel objednat žalobkyni systémem Visapoint k podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání, ovšem opakovaně neuspěl. Zvolil proto takový postup, aby se jednání jeho klientky co nejvíce přiblížilo k postupu stanovenému zákonem. Registroval ji tedy na termín pro podání žádosti o jiný druh pobytu, a to za účelem studia. Konstatoval, že je nepochybné, že totožnost žalobkyně byla při vstupu na zastupitelský úřad ověřena a žádost podala osobně byť mimo úřední hodiny vymezené pro žádost o zaměstnaneckou kartu. Zdůraznil, že v daném případě se jednalo o tzv. „nouzové podání“ žádosti o dlouhodobý pobyt a žalobkyně měla alespoň nějakou registraci k podání pobytové žádosti a svou žádost podala osobně. Uvedl dále, že pokud zastupitelský úřad používal registrační termíny k omezení počtu žadatelů, je takový postup v rozporu s ústavním pořádkem, neboť dochází k porušení práva na přístup k orgánu veřejné moci. Uvedl rovněž s poukazem na popsany skutkový děj, že není na překážku vyhovění předmětné žalobě skutečnost, že žalobkyně obratem podala opakovaně svoji žádost současně s žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání. Zdůraznil, že žalobkyně tímto nouzovým způsobem svou žádost podala z toho důvodu, že jinak jejího podání dosáhnout nemohla.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Obecný zmocněnec žalovaného při tomto jednání navrhl, aby soud žalobu zamítl. Dále uvedl, že dle právní úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců je cizinec povinen podat svou pobytovou žádost osobně a způsobem, který velvyslanectví zveřejní, a to právě při předem dohodnutém čase a způsobem, kterým bylo určeno. Zdůraznil, že v rozhodné době byl způsob podání podmíněn registrací v systému Visapoint, a pokud byla žádost podána v rozporu s provedenou registrací, bylo třeba takovou žádost považovat za nepřijatelnou. V tomto směru poukázal na judikáty Nejvyššího správního soudu vztahující se k žalobám na ochranu před nezákonným zásahem sp. zn. 10 Azs 153/2016, 7 Azs 75/2018, 6 Azs 324/2017, 5 Azs 312/2017 a 9 Azs 186/2018. V těchto rozhodnutích Nejvyšší správní soud konstatoval, že požadavek na registraci a respektování úředních hodin vymezených zastupitelským úřadem pro podávání jednotlivých žádostí o různé druhy pobytových oprávnění není nezákonným zásahem. Dále zdůraznil, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 150/2018 a 3 Azs 65/2018 se vztahují ke skutkově odlišným případům, kdy žádost o pobytový titul byla podána současně se žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Konstatoval, že v daném případě se skutkový stav odvíjel tak, že žalobkyně se objednala k podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu studia a za tím účelem byla vpuštěna do prostor zastupitelského úřadu. Následně však podala žádost o dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání. Pracovníkem podatelny jí byla žádost vrácena současně se záznamem o usnesení nepřijatelnosti tohoto podání. Teprve následně žalobkyně opakovaně podala žádost o dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání současně se žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání. Obecný zmocněnec žalovaného uvedl, že i v případě, kdy by soud odhlédl od výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se žalob na ochranu před nezákonným zásahem, měly by být závěry obsažené v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 Azs 153/2016 aplikovány až na následné podání žalobkyně, které učinila současně s podáním žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání. Rovněž zdůraznil, že při aplikaci uvedeného rozhodnutí rozšířeného senátu je nutno postupovat restriktivně a vždy přihlížet ke skutkovým okolnostem daného konkrétního případu. Poukázal na skutečnost, že oprávnění regulovat počet žádostí se zabýval i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku sp. zn. 5 Azs 312/2017 v bodě 14, kde bylo uvedeno, že zastupitelský úřad v cizině nemá stejné kapacitní, personální a technické možnosti jako vnitrostátní úřady, a proto osobní pocit žadatelů o nedostatečnosti kapacit nezakládá existenci nezákonného zásahu. Zdůraznil, že správní orgány při vyřizování žádostí jsou vázány zásadou zákonnosti. Pokud žadatel o pobytový statut nesplní podmínky stanovené zákonem pro podání žádosti, musí správní orgán vydat usnesení o nepřijatelnosti této žádosti. Správní úřad nemůže posoudit postup žadatele jako téměř zákonný, buď v souladu se zákonem je, či není. K poukazu na nepřiměřenost kapacit žalovaného uvedl, že tyto úvahy by bylo možné zohlednit pouze v rámci řízení zahájeného žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání. Za nemístný považoval poukaz právního zástupce žalobkyně na případy týkající se žádostí o udělení pobytu za účelem sloučení rodiny s tím, že je nutno v daném případě řešit skutkový stav, který byl v případě žalobkyně. Zdůraznil, že kapacity zastupitelského orgánu v Hanoji nejsou neomezené, ale ani to neopravňuje žalobkyni k podání žádostí v rozporu se zákonnou úpravou.
11. Zástupci účastníků řízení při tomto jednání prohlásili za nesporné, že jednání žalobkyně na podatelně zastupitelského úřadu probíhalo tak, jak přednesl obecný zmocněnec žalovaného ve svém vystoupení.

Správní spis

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobkyně se zaregistrovala v systému Visapoint k podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem studia. Dne 25. 8. 2017 při osobní návštěvě předala pověřenému pracovníku žalovaného žádost o zaměstnaneckou kartu. Žalovaný svým usnesením ze dne 25. 8. 2017, č. j. 2909/2017-HANOI-3, konstatoval nepřijatelnost žádosti o zaměstnaneckou kartu, neboť si žalobkyně nesjedнала termín k podání této žádosti, a žádost tak nebylo možné považovat za osobně podanou. Pracovník žalovaného poté vrátil žalobkyni zpět její žádost spolu se záznamem o usnesení ze dne 25. 8. 2017, č. j. 2909/2017-HANOI-3, učiněným do spisu podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Následně žalobkyně opětovně předala pověřenému pracovníkovi žalovaného žádost o zaměstnaneckou kartu, ke které připojila žádost o upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, kterou odůvodnila nemožností získat v systému Visapoint registraci pro podání žádosti o zaměstnaneckou kartu; k této žádosti žalobkyně doložila výpisy ze systému Visapoint o tom, že se dne 24. 8. 2017 sedmkrát neúspěšně pokoušela o registraci k podání žádosti o dlouhodobý pobyt. Žádost o upuštění od osobního podání žalovaný svým usnesením ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2909/2017-HANOI-3, zamítl a řízení o udělení zaměstnanecké karty v této věci zastavil.

Posouzení věci soudem

13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Soud nejprve posuzoval námitky, že usnesení vydané podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Touto právní otázkou se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 5. 2018, č. j. 6 Azs 82/2018-19, publ. pod č. 3744/2019 Sb. NSS, všechna zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz, v němž dospěl k závěru, že se o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. jedná, neboť „*autoritativně a závazně určuje, že řízení o žádosti o povolení k pobytu či dlouhodobé vízum nebylo zahájeno a na tuto žádost se hledí, jako by nebyla podána – s konečnou platností tedy rozhoduje o osudu této žádosti (srov. body 37 a 40 odůvodnění usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 227/2016 - 36). Případné vyhovující rozhodnutí správních soudů v řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí by přitom stěžovateli poskytlo bezprostřední a účinnou ochranu, neboť po zrušení tohoto usnesení by byla věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení (respektive v první fázi k opětovnému posouzení přijatelnosti žádosti), v němž by byl vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).*“ Uvedený závěr Nejvyšší správní soud potvrdil také v rozsudcích ze dne 16. 5. 2018, č. j. 6 Azs 80/2018-19, a ze dne 12. 7. 2018, č. j. 9 Azs 123/2018-26. Z uvedeného je tedy zřejmé, že judikatura správních soudů

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyhodnotila usnesení vydané podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců jako rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Uvedené námitky proto nejsou důvodné. Za této situace bylo zcela bezpředmětné zabývat se eventuálním petitem, kterým se žalobkyně domáhala toho, aby soud vyslovil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že dne 25. 8. 2017 vrátil žalobkyni jako nepřipustnou žádost o vydání zaměstnanecké karty, byl nezákonný.

16. K otázce pasivní legitimace žalovaného soud upozorňuje na to, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č. j. 4 Azs 168/2017-15, publ. pod č. 3658/2018 Sb. NSS, dospěl k závěru, že i s ohledem na zákon o zahraniční službě je třeba nadále vycházet ze závěrů vyslovených rozšířeným senátem v rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, publ. pod č. 3601/2017 Sb. NSS, podle kterého *„ve výše popsáných oblastech (přijímání žádosti včetně upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, odstraňování jejich nedostatků, eventuální vyslychání žadatelů a odkládání žádostí podaných „nepříslušnému“ zastupitelskému úřadu) je proto zastupitelský úřad správním úřadem v kompetenčním smyslu, a tedy žalovaným ve smyslu § 83 s. ř. s. v případě, že v souvislosti s výkonem těchto kompetencí má někdo za to, že bylo zasazeno úřadem do jeho práv úkonem, který má povahu nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s.“* Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku č. j. 4 Azs 168/2017-15 konstatoval, že *„klíčovým faktorem pro posouzení, který správní orgán je pasivně legitimován, je zodpovězení otázky, kdo vykonával v dané věci své kompetence. Významné zde tedy je materiální pojetí pojmu, nikoli pojetí formální či institucionální. Podle § 4 odst. 1 zákona o zahraniční službě je zastupitelský úřad „organizační útvar ministerstva zřízený za účelem plnění úkolů služby v zahraničí“. Organizační uspořádání však může být toliko pomocným vodítkem v hraničních případech, nejde o kritérium rozhodující. Soud znovu zdůrazňuje, že v předmětné věci byl s ohledem na zákon o pobytu cizinců příslušným orgánem k řízení o žádosti stěžovatelky o udělení krátkodobého víza ZÚ ČR v Hanoji, tento správní orgán vedl spisový materiál a odepřel stěžovateli možnost do něj nahlédnout. Právě ZÚ ČR v Hanoji vykonával v dané věci určité kompetence, které mu byly svěřeny zákonem.“* Ke stejnému závěru následně dospěl Nejvyšší správní soud i v usnesení ze dne 14. 2. 2018, č. j. 1 Azs 339/2017-49. V nyní posuzované věci jde o řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, žalovaným je ze zákona (§ 69 s. ř. s.) správní orgán, který napadené rozhodnutí (proti němuž není přípustný řádný opravný prostředek) vydal. Napadené usnesení, jehož zrušení se žalobkyně domáhá, vydalo v souladu se svou zákonnou kompetencí pro žádosti podané na tomto zastupitelském úřadě Velvyslanectví České republiky v Hanoji, nikoli Ministerstvo zahraničních věcí. Na ministerstvo ani působnost k vydání takového rozhodnutí po jeho vydání na základě změny zákonné úpravy nepřešla. Z uvedeného tedy plyne, že žalovaným v tomto řízení je Velvyslanectví České republiky v Hanoji a námitky zpochybňující pasivní legitimaci tohoto správního orgánu nejsou důvodné.
17. K namítané místní nepřislušnosti zdejšího soudu je třeba poukázat na úpravu obsaženou v § 172 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení platí, že *k řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí a o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je cizinec v den podání žaloby hlášen k pobytu; jde-li o cizince, který nemusí hlásit pobyt, krajský soud, v jehož obvodu se převážně zdržuje, a v ostatních případech krajský soud, v jehož obvodu byl zjištěn pobyt cizince na území. Pobývá-li cizinec v zahraničí, je místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu by měl cizinec po vstupu na území splnit oblašovací povinnost. To neplatí, jde-li o rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti uhradit náklady spojené se správním vyhoštěním, rozhodnutí o zajištění, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění, rozhodnutí o umístění cizince do části*
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

s přísným režimem zajištění a rozhodnutí o přestupku. V projednávané věci žalobkyně, která pobývala v době podání žádosti o zaměstnaneckou kartu ve Vietnamu, ve své žádosti uváděla místo svého pobytu na území České republiky v obci Jirkov, a měla by tudíž dle § 93 odst. 1 zákona o pobytu cizinců splnit svou ohlašovací povinnost v obvodu Krajského soudu v Ústí nad Labem. Místně příslušným k projednání této věci je proto Krajský soud v Ústí nad Labem.

18. Dále se soud zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Při hodnocení této námítky vychází soud ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2018, č. j. 6 Azs 289/2018–21, publ. pod č. 3822/2019 Sb. NSS, v němž vyslovil, že pro soudní přezkum rozhodnutí o nepřijatelnosti žádosti o udělení víza či k povolení pobytu podle § 169h zákona o pobytu cizinců postačí, jsou-li v něm vymezeny důvody, pro něž příslušný správní orgán vyhodnotil žádost jako nepřijatelnou. Uvedené požadavky rozhodnutí žalovaného splňuje, a proto soud ve shodě s judikaturou Nejvyššího správního soudu konstatuje, že žalobou napadené usnesení je přezkoumatelné.
19. Před vypořádáním dalších námitek považuje soud za důležité shrnout zákonnou úpravu týkající se formy podání žádosti a upuštění od osobního podání žádosti. Formu podání žádosti upravuje § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož *žádost o vydání povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně. Dle odst. 2 téhož ustanovení osobním podáním žádosti se rozumí úkon žadatele, při kterém se žadatel osobně dostaví ke správnímu orgánu, u kterého má být žádost podána, a osobě přímo se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu určené k přijetí žádosti podá žádost v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění a ve formě a způsobem, který stanoví tento zákon. Povinnost osobního podání žádosti se vztahuje i na zákonného zástupce.*
20. Dle § 169f zákona o pobytu cizinců *žadatel je povinen si předem sjednat termín osobního podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce.*
21. Dle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *žádost o udělení dlouhodobého víza a žádost o prodloužení doby platnosti dlouhodobého víza a doby pobytu na území na toto vízum nebo žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu je nepřijatelná, jestliže cizinec si předem nesjednal termín podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu způsobem stanoveným tímto zákonem. Podle odst. 3 téhož ustanovení nepřijatelnost žádosti zjišťuje u žádosti podané na zastupitelském úřadu zastupitelský úřad a u žádosti podané ministerstvu ministerstvo. Je-li žádost nepřijatelná, řízení není zahájeno a na žádost se hledí, jako by nebyla podána; tuto skutečnost ministerstvo nebo zastupitelský úřad cizinci písemně sdělí včetně důvodu nepřijatelnosti, učiní o ní usnesení do spisu a vrátí tiskopis žádosti, veškeré předložené doklady a správní poplatek, pokud byl uhrazen. Nepodá-li cizinec žádost osobně, ač je k tomu podle tohoto zákona povinen, postupuje se obdobně podle věty druhé.*
22. Soud k námitkám žalobkyně uvádí, že zákonodárce včleněním § 169f do zákona o pobytu cizinců s účinností od 15. 8. 2017 umožnil zastupitelským úřadům, aby předchozím sjednáním termínu podmínily podání žádosti o jakékoli pobytové oprávnění, tj. také podání žádosti o dlouhodobý pobyt, jehož jednou formou je zaměstnanecká karta. Zároveň zákonodárce ponechal na jednotlivých zastupitelských úřadech, aby určily Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

způsob, kterým je cizinec povinen si termín osobního podání žádosti předem sjednat a tento způsob zveřejnil na své úřední desce. V dané věci přitom není sporu o tom, že tímto způsobem, který žalovaný na úřední desce a svých webových stránkách zveřejnil, byl nadále elektronický objednávací systém Visapoint. V tomto směru tedy žalovaný nepochybil, neboť žalobkyně si byla povinná předem zaregistrovat termín k podání žádosti o konkrétní druh a účel pobytového oprávnění způsobem, který byl zveřejněn na úřední desce žalovaného. Námitky žalobkyně spočívající v tom, že žalovaný nebyl oprávněn stanovit sjednávání termínů k podání žádosti o dlouhodobý pobyt prostřednictvím systému Visapoint, tedy nejsou důvodné.

23. Soud zdůrazňuje, že pro posouzení dalších námitek žalobkyně je nutné důsledně rozlišovat mezi postupem dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců a dle § 169h téhož zákona. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 10. 1. 2019, č. j. 3 Azs 65/2018-27, konstatoval, že „z *prvně jmenovaného ustanovení vyplývá, že podáním pobytové žádosti (spojené zpravidla s žádostí o upuštění od osobní přítomnosti), při současném doložení důvodů pro upuštění od povinnosti jejího osobního podání, dochází k zahájení řízení o věcném posouzení dané pobytové žádosti. Není tedy vedeno, jak tvrdí stěžovatel, samostatné řízení o upuštění od povinnosti jejího osobního podání. Pokud potom zastupitelský úřad (stěžovatel) přisvědčí důvodům předestřeným cizincem pro upuštění od osobního podání žádosti, pobytovou žádost věcně posoudí. V opačném případě řízení o pobytové žádosti v souladu § 169d odst. 3, větou třetí zákona o pobytu cizinců zastaví. O žádosti o upuštění od osobní přítomnosti však nevydává samostatné rozhodnutí. [...] Z § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců oproti tomu plyne, že pokud si cizinec nesjedná předem termín podání žádosti, je žádost nepřijatelná a podle § 169h odst. 3 citovaného zákona není řízení (o žádosti o pobytové oprávnění) v takovém případě zahájeno, a na žádost se hledí, jako by nebyla podána. Ze systematiky zákona tedy vyplývá, že institut nepřijatelnosti podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je možné aplikovat pouze na pobytové žádosti, které nebyly spojeny s žádostí o upuštění od osobní přítomnosti. Jak totiž zdejší soud vyslovil v rozsudku č. j. 4 Azs 150/2018 – 35, bylo by zcela nelogické, aby žádost byla nepřijatelná a řízení nebylo zahájeno pro nesjednání termínu k podání žádosti, který může být z povahy věci využit pouze pro osobní podání žádosti, aniž by bylo současně postaveno najisto, zda cizinec vůbec musí žádost podat osobně. V případě spojení pobytové žádosti s žádostí o upuštění od osobní přítomnosti je tedy třeba postupovat podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, který představuje zvláštní úpravu vůči § 169h odst. 1 písm. a), ve spojení s § 169h odst. 3 téhož zákona. Teprve v případě, že zastupitelský úřad (stěžovatel) neshledá důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti, rozhodne o zastavení řízení o pobytové žádosti. Stěžovatel se tedy mylí, jestliže se domnívá, že v případě souběžného podání obou žádostí může být úkon zaznamenání nepřijatelnosti do spisu považován za ‚nadbytečný‘, přičemž takovou nadbytečnost ‚zavedl zákonodárce‘. Vydání usnesení o nepřijatelnosti pobytové žádosti podle § 169h odst. 1 písm. a) a § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců je totiž při současném podání žádosti o upuštění od osobní přítomnosti pojmově vyloučeno“. Ke stejným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud, jak je ostatně obsaženo ve výše citované části rozsudku č. j. 3 Azs 65/2018-27, také v rozsudku ze dne 15. 10. 2018, č. j. 4 Azs 150/2018-35.*
24. V projednávané věci byla žádost žalobkyně dle § 169h zákona o pobytu cizinců vyhodnocena jako nepřijatelná ze dvou důvodů: 1) Podle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. jelikož cizinec si předem nesjednal termín podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

trvalému pobytu, a 2) podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců, tj. jelikož žádost nebyla podána osobně.

25. Důležitým aspektem pro posouzení dané věci, který účastníci učinili nesporným, je fakt, že žalobkyně nejprve pověřenému pracovníkovi žalovaného předložila v termínu, který si sjednala pro podání žádosti o udělení dlouhodobého pobytu za účelem studia, žádost o zaměstnaneckou kartu. O této žádosti žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím, kterým ve smyslu § 169h odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona o pobytu cizinců shledal žalobkyní uplatněnou žádost nepřijatelnou. Předáním tohoto usnesení bylo řízení o této žádosti uzavřeno, neboť slovy zákona o pobytu cizinců řízení o této žádosti nebylo zahájeno a hledí se na ni, jako by nebyla podána. Teprve po předání žalobou napadeného usnesení žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce předala pracovníkovi žalovaného žádost o upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu společně s opětovně uplatněnou žádostí o zaměstnaneckou kartu. O této opakované žádosti, u které žalobkyně žádala též o upuštění od podmínky jejího osobního podání, tedy bylo zahájeno nové řízení o žádosti, o které žalovaný usnesením ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2909/2017-HANOI-3, rozhodl tak, že žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti zamítl a řízení o udělení zaměstnanecké karty v téže věci zastavil.
26. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný v případě prvně uplatněné žádosti žalobkyně o zaměstnaneckou kartu, která nebyla spojena s žádostí o upuštění od podmínky osobního podání a ani k ní nebylo doloženo, že se žalobkyně neúspěšně pokoušela o registraci termínu k podání této žádosti, nijak nepochybil. Žalovaný totiž postupoval přesně tak, jak mu určovala platná a účinná úprava zákona o pobytu cizinců a v projednávaném případě neměl jinou možnost, než ve smyslu § 169h odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o zaměstnaneckou kartu, kterou žalobkyně podala v termínu, který si sjednala pro podání žádosti o udělení dlouhodobého pobytu za účelem studia, vyhodnotit jako nepřijatelnou. Soud směrem k žalobkyni zdůrazňuje, že žalovaný za ni není oprávněn dovozovat, z jakého důvodu podala žádost o dlouhodobý pobyt za jiným účelem, než pro který si u žalovaného sjednala termín k jejímu podání, a zda by případně mohla uplatnit žádost o upuštění od osobního podání žádosti. Pokud tedy žalobkyně s prvně podanou žádostí o zaměstnaneckou kartu nepožádala o upuštění od povinnosti jejího osobního podání, musel žalovaný její žádost vyhodnotit jako nepřijatelnou podle § 169h odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
27. Jiná procesní situace panuje u následně uplatněné stejné žádosti o zaměstnaneckou kartu spojené s žádostí o upuštění od osobního podání, neboť žádost o upuštění od osobního podání žádosti byl žalovaný povinen posoudit a poté o žádosti o zaměstnaneckou kartu zákonem předvídaným způsobem rozhodnout. To se ostatně stalo, neboť žalovaný usnesením ze dne 21. 9. 2017, č. j. 2909/2017-HANOI-3, žádost o upuštění od osobního podání zamítl a řízení o udělení zaměstnanecké karty v téže věci zastavil. Jak je soudu známo z jeho činnosti, žalobkyně proti posledně zmíněnému usnesení podala rozklad, který ministr zahraničních věcí zamítl a dané rozhodnutí potvrdil, přičemž proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí o rozkladu podala žalobkyně žalobu, kterou zdejší soud vede pod sp. zn. 15 A 273/2017. Posouzení zákonnosti rozhodnutí správních orgánů o zastavení řízení u později podané žádosti o zaměstnaneckou kartu je tedy předmětem jiného soudního řízení, k němuž se soud v tomto soudním řízení nemůže nijak vyjadřovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

28. Soud uzavírá, že žalovaný v nyní posuzované věci postupoval v souladu s § 169h odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, pokud vyhodnotil žádost žalobkyně o zaměstnaneckou kartu jako nepřijatelnou, neboť tuto žádost podala žalobkyně v termínu, který si sjednala pro podání žádosti o udělení dlouhodobého pobytu za jiným účelem, a zároveň předmětná žádost nebyla spojena s žádostí o upuštění od jejího osobního podání. Tento postup žalovaného dle přesvědčení soudu žalobkyni nijak neomezil v přístupu k orgánu veřejné moci, neboť jí nic nebránilo v tom, aby již s prvně uplatněnou žádostí o zaměstnaneckou kartu požádala rovněž o upuštění od jejího osobního podání a doložila důvody, které jí neumožňovaly sjednat si termín v přiměřené době a lidsky důstojným způsobem. Pokud by žádost o upuštění od osobního podání žádosti uplatnila již u své původní žádosti o zaměstnaneckou kartu, postup žalovaného dle § 169h zákona o pobytu cizinců by byl vyloučen. Z uvedených důvodů proto nemůže být postup žalovaného ani v rozporu se směrnicí č. 2011/98/EU.
29. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 17. dubna 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)